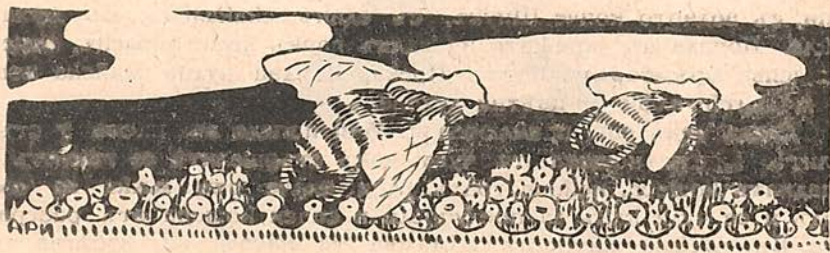

Тогава малката Мая изправи главичката си, раздвижи хубавитѣ си нови крилца и внезапно ѝ се стори, че площадката, на която седѣше, започна да потѣва, земята се изплѣзна изподъ нея назадъ и сѣкашъ голѣмитѣ зелени дървета се втурнаха върху ѝ.

— Азъ хвърча, — извика тя! — Това, което правя, е сигурно хвърчене. Колко е чудесно това!

— Да, ти хвърчишъ, — рече работничката, която едва я настигаше. — Ние сега летимъ право къмъ липитѣ, къмъ нашитѣ липи, по тѣхъ ще познаемъ къде е градътъ. Но ти хвърчишъ много бързо, Мая!

— Искамъ още по-бързо, — рече Мая. — О, какъ хубаво мирише свѣтлината!

— Не, — каза работничката запѣхтѣно, — дърветата миришатъ. Но хвърчи по-налѣво, иначе ще остана назадъ, ти не ще можешъ да научишъ мѣстносттата, за да се върнешъ обратно.

Но малката Мая не слушаше. Тя бѣше опиянена отъ радостъ, слънце, отъ щастието да живѣе. Струваше ѝ се, че е стрела, която лети презъ свѣтналото зелено море отъ лжчи. Шаренитѣ цвѣтя я зовѣха. Тихитѣ освѣтени далечини я мамѣха и синьото небе благославяше нейния възторженъ младъ полетъ.

— Никога не ще бжде тъй хубаво както днесъ! Не мога да се върна! Не мога да мисля за нищо; само за слънцето.

Шаренитѣ картини подъ нея се смѣняха, бавно и широко отминаваха въ далечината спокойната земя и свѣлината.

— Слънцето е сигурно цѣло отъ злато, — си мислѣше малката пчела.

Когато стигна надъ една голѣма градина, потѣнала въ цвѣнали облаци отъ черешовъ цвѣтъ, глогини и люлякъ, тя се спусна долу, капнала отъ умора. Тя падна